

РЕШЕНИЕ

№ 9750

гр. София, 20.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 23.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **8891** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Албена Голф Инвест ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н В., Средна гора № 102, ап. 1, представлявано от управителя А. Г. Й., чрез адв. Т. Д., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № РД05-29/13.03.2020 г. на министъра на земеделието, храните и горите, с който е установено публично държавно вземане, представляващо подлежаща на възстановяване несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ в размер на 2 443 468,66 лв., от които 1 637 084 лв. главница и 806 384,66 лв. лихва.
С жалбата се навеждат твърдения за незаконосъобразност на акта поради несъответствието му с приложимите материалноправни разпоредби, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, необоснованост и немотивираност. На първо място се сочи, че процесната сделка не попада в обхвата на Решение на Европейската комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014 г., тъй като договорът за замяна е вписан в Служба по вписванията в периода 06.02.2009 г. – 27.02.2009 г. На следващо място, се твърди, че дружеството жалбоподател не осъществява и не е осъществявало търговска дейност от учредяването си през 2015 г. до 2020 г., поради което не представлява предприятие и не попада в обхвата на дефиницията за помощ, несъвместима с вътрешния пазар. Твърди, че не е реализирало никакви приходи от поземления имот, предмет на замяна. Навеждат се доводи за процесуални нарушения при издаване на акта, изразяващи се в неизпълнение на

задължението на органа да събере, изследва и анализира всички относими факти, обосноваващи по отношение на конкретния жалбоподател наличието на предпоставките за несъвместима държавна помощ. Твърди се, че не са събрани доказателства за качеството на бенефициер на жалбоподателя. На следващо място, опорочена е процедурата за оценка на държавната помощ поради липса на приета методология, неправилност и незаконосъобразност на оценката по същество. Оспорва се изводът, че държавната земя, предмет на замяна, е на по-висока стойност от тази, отстъпена от частната страна. Възражава се за изтекла погасителна давност по отношение на установяването от административния орган на публично държавно вземане. Иска се отмяната на АУПДВ. Претендира присъждане на деловодни разноски.

В проведени по делото открити съдебни заседания жалбоподателят се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата. Представа писмени бележки, придружени със съдебна практика и списък на разноските.

Ответникът – министър на земеделието, храните и горите (ЗХГ) – сега министър на земеделието и храните, се представлява по делото от процесуални представители - юрисконсулти. Оспорва жалбата. Претендира разноски за съдебни експертизи.

Административен съд София - град, Трето отделение, 16-ти състав, като обсъди доводите на страните и приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От приобщените с административната преписка писмени доказателства се установява, че с договор за замяна на недвижим имот № 80/26.01.2009 г., сключен между Екобалкани-България ООД, ЕИК[ЕИК] (заличен търговец), от една страна, и Държавна агенция по горите, от друга страна, дружеството е заменило 25 броя собствени имоти с обща площ от 405,349 дка, в землищата на [населено място], [община], [населено място], [община], [населено място], [община], [населено място], [община], [населено място], [община], [населено място], [община], [населено място], [община], [населено място], [община], [населено място], [община], [населено място], [община], [населено място], [община], [населено място], [община], [населено място], [община], оценени по Наредбата общо на 1 057 484,06 лв., срещу един държавен имот с площ от 95,00 дка, представляващ имот с идентификатор 53120.1.188, находящ се в [населено място], [община], област Д., оценен съгласно удостоверение за оценка № 1102/11.11.2008 г., издадено от Регионална комисия по оценка при Регионална дирекция по горите – В. на 905 793 лв. С Решение на Европейската комисия С (2014) 6207 final от 05.09.2014 г., относно схема за помощ № SA.26212 (2011/C) и № SA.26217 (2011/C) (Решението на ЕК) е прието, че при извършени в посочения в решението период замени на горски имоти, оценени по Наредба за определяне на базисни цени, цени за изключените площи и учредяване право на ползване и сервитути върху гори и земи от горския фонд (отм.) - Наредбата, държавата е предоставила предимство под формата на държавни ресурси на частни субекти в нарушение на чл. 108, параграф 3 от Договора за функционирането на Европейския съюз (наричано по-долу ДФЕС или Договора).

Съгласно чл. 107, параграф 1 от ДФЕС, всяко такова предимство, предоставено от държава-членка, нарушава или заплашва да наруши конкуренцията, като поставя в по-благоприятно положение определени предприятия, поради което е несъвместимо с вътрешния пазар и представлява неправомерна държавна помощ, която подлежи на възстановяване.

Извършена е последваща проверка на извършените сделки за замяна на имоти от горския фонд на РБ частна държавна собственост с имоти собственост на частноправни субекти, посочени в горесцитираното решение. По отношение на договора за замяна, който е предмет на настоящия спор, е установено, че пазарната цена на горски имоти, собственост на дружеството Екобалкани – България ООД е общо в размер на 229 475,18 лева, а на държавния горски имот - 1 714 867,80 лева, съгласно оценка на А. ЕООД, приложена към административната преписка.

Прието е, че като се съобразят условията и формулата, посочени в съображение 147 и 173 от Решението на ЕК, се констатира, че с извършване на посочената по-горе замяна, Албена Голф Инвест ООД (правоприемник на Екобалкани - България ООД) е получило икономическо предимство, представляващо неправомерна държавна помощ в размер на 1 637 084 лева, която подлежи на възстановяване.

Върху тази сума е начислена лихва от датата на предоставяне на помощта – от 26.01.2009 г. до 13.03.2020 г., която е в размер на 806 384,66 лв. (осемстотин и шест хиляди триста осемдесет и четири лева и шестдесет и шест стотинки). Лихвеният процент е изчислен в съответствие с глава V от Регламент (ЕО) № 794/2004 и с Регламент (ЕО) № 271/2008 съгласно чл. 4, т. 3 и 4 от Решението на ЕК.

Общият размер на публичното държавно вземане, установено по горния ред, е в размер на 2 443 468,66 лв. (два милиона четиристотин четиридесет и три хиляди четиристотин шестдесет и осем лева и шестдесет и шест стотинки).

Страната по сделката за замяна – Екобалкани - България ООД, след проведена ликвидация е заличен търговец, считано от 14.02.2019 г., видно от Търговския регистър към Агенцията по вписванията.

През 2016 г. Екобалкани - България ЕООД, с едноличен собственик А. Й., е извършило апорт в капитала на Албена Голф Инвест ООД на два имота, получени от разделянето именно на заменения горски имот № 53120.1.188 с площ 95.000 дка, находящ се в землището на [населено място], общ. Б., който апорт е вписан в Службата по вписванията Б. с вх. № 2230/09.09.2016 г., акт номер 78. Срещу апорта Екобалкани – България ООД е придобило 149 300 дяла от общо 149 310 дружествени дяла от капитала на Албена Голф Инвест ООД, ЕИК[ЕИК]. Д. дялове на Екобалкани - България ЕООД в капитала на Албена Голф Инвест ООД са прехвърлени последователно на Й. и син ООД (10.2016 г.) и на Й. и син България ООД (09.02.2017 г.), като Й. и син България ООД притежава 99 % от капитала на Албена Голф Инвест ООД (Й. и Син България ООД е собственик на 99 % от капитала на Екобалкани - България ООД до заличаването му).

В качеството на правоприемник на Екобалкани - България ООД Албена Голф Инвест ООД е уведомена с писмо с изх. № 70-5659/20.11.2019 г. за откриване на производството по издаване на Акт за установяване на публично държавно вземане и е дадена възможност в 14-дневен срок от получаването му да представи доказателства, възражения и обяснения. Писмото е получено на 25.12.2019 г. от адв. Д., като пълномощник на управителя А. Й., видно от известието за доставяне на Български пощи ЕАД.

С писмо с рег. № 70-5659/29.11.2019 г. на МЗХГ е постъпило искане от Албена Голф Инвест ООД за преглеждане на документите по преписката и получаване на копия от тях. На 05.12.2019 г. на адвокат Т. Д. от ПАК - като пълномощник, е предоставен достъп до административната преписка във формата на хартиен носител, за което е съставен протокол за достъп до административната преписка, подписан от двете

страни. Съгласно посоченото в протокола, пълномощникът на дружеството е уведомен, че на основание чл. 34, ал. 3 от АПК в срок от три работни дни може да представи допълнително писмено становище по събраните доказателства и възражения.

В указания 14-дневен срок в МЗХГ е постъпило възражение с рег. № 70-5659/09.12.2019 г. от управителя на Албена Голф Инвест ООД - А. Й., чрез адвокат Т. Д.. С възражението се оспорва по същество, че чрез извършената замяна е била предоставена държавна помощ несъвместима с вътрешния пазар. Твърди се, че не са налице кумулативните предпоставки на чл. 107 пар. 1 от ДФЕС. Възражава се, че Албена Голф Инвест ООД не е получило никакво предимство при замяната, тъй като не са определени евентуални конкуренти на дружеството, спрямо които то да е реализирало предимство. Оспорва се определената от А. ЕООД пазарна цена на държавния горски имот, както и че е по-висока от внесените в горския фонд имоти частна собственост. Албена Голф Инвест ООД цитира съображение 127 от Решението на ЕК и прави извод, че не е предприятие по смисъла на чл.107, параграф 1 от ДФЕС.

Изложените възражения са приети за неоснователни, поради което е издаден оспорваният АУПДВ. В същия са изложени мотиви относно аргументите на дружеството. Относно възражението, че не е налице предоставена държавна помощ органът се позовава на заключението на Комисията на база съображения 165 и 166 от Решението на ЕК, че помощта, предоставена чрез сделките за замяна, не може да се счита за съвместима с вътрешния пазар и подлежи на възстановяване. Относно възражението, че Албена Голф Инвест ООД не е предприятие по смисъла на съображение 127 от Решението на ЕК се сочи, че съображението не е относимо към лица търговци по смисъла на ТЗ, както и лица извършващи стопанска дейност независимо от формалния им правен статут. Тъй като дружеството има предмет на дейност покупко-продажба на недвижими имоти, тяхното управление и стопанисване, инвестиции в голф-туризма, както и други, то предлага стоки и участва в търговията с тях в рамките на Съюза, следователно покрива напълно понятието „предприятие“, употребено в член 107, параграф 1 от Договора. Допълва, че инициране на процедурата по възстановяването на помощта представлява изпълнение на задълженията на Държавата по ДФЕС, по задължителното в своята цялост Решение на ЕК и съпровождащите го актове. Освен това се основава на подробен анализ на фактите и обстоятелствата по процесната преписка.

Срещу така постановения акт е подадена жалба пред АССГ от Албена Голф Инвест ООД, във връзка с което е образувано настоящото съдебно производство. По делото са приобщени материалите като част от административната преписка, както и са допуснати експертизи по доказателствени искания на страните.

По делото е допусната и изготвена съдебно-оценителна експертиза (СОЕ) от вещото лице Б. С., който е представил заключение в два варианта в зависимост от периода на ползваните пазарни аналози, съответно за 2009 г. - вариант 1, и за 2005 – 2008 г. – вариант 2. Изводите на експерта са представени в табличен вид, като съгласно първият вариант е получена отрицателна стойност, тоест няма неправомерно получена държавна помощ, а съгласно втория – такава е установена в размер на 108 666,28 лв. Заключение е оспорено от ответника и не се кредитира от съда, тъй като вещото лице няма професионална квалификация да прави оценка на имоти, представляващи горски територии.

С оглед на изложеното е допусната повторна експертиза. Съгласно представено

заключение на съдебно-оценителска експертиза от вещо лице С. Г. К. пазарната цена на имот № 53120.1.188 в землището на [населено място] 95,00 дкаХ209,51лв/дка е равно на 19 903,45 лв. Пазарната цена на имотите частна собственост, които са участвали в замяната, е общо 397 641,25 лв. Направено е заключение, че съгласно съображение 147 размерът на несъвместимата държавна помощ е определен по методика, разработена от ЕК 173, и полученото число е с отрицателен знак, което означава че не е получена държавна помощ. При изслушване на вещото лице в съдебно заседание е констатирано, че същото не е вписано като правоспособен оценител, а освен това в заключението не са описани ползваните пазарни аналози, което води до необоснованост на същото. Процесуалният представител на ответника оспорва изцяло експертизата, счита, че същата е непълна, неточна и не е отговорила на конкретно поставените от съда въпроси, не става ясно по какъв ред е работило вещото лице, как е изчислило тези цени, тъй като има само нотариални актове и суми. С оглед на последното настоящият съдебен състав е приел, че заключението на вещото лице трябва да бъде преработено и му е възложил да преработи заключението, като упомене всички посочени нотариални актове, сделките за коя година се отнасят, да впише в заключението си проверените сделки по нотариални актове, години и землище.

С протоколно определение от 14.02.2024 г. съдът е заменил вещото лице с оглед липсата на данни за притежаване на необходимата професионална квалификация и е назначил друго вещо лице - инж. И. Й. И., притежаващо такава конкретно за поземлени имоти, представляващи горски територии.

Съгласно представено по делото заключение на допълнителна експертиза от назначеното вещо лице инж. И. Й. И., реалната пазарна цена на поземлен имот в горски територии държавна собственост с идентификатор 53120.1.188, землище [населено място], общ. Б., обл. Д., предоставен на Албена Голф Инвест ООД по Заповед за замяна № 116 от 23.01.2009 год. е 2 100 402 лв. (два милиона сто хиляди четиристотин и два лева). Реалната пазарна цена на поземлени имоти в горски територии частна собственост на Албена Голф Инвест ООД е общо 257 474 лв. (двеста петдесет и седем хиляди четиристотин седемдесет и четири лева). Съгласно методиката (173) по съображение (147) от Решението на ЕК за определяне размера на държавна помощ, тя е 1 994 618,63 лв. (един милион деветстотин деветдесет и четири хиляди шестстотин и осемнадесет лева, шестдесет и три стотинки лева). Заключение е прието от страните без оспорване, поради което съдът го кредитира като компетентно и безпристрастно изготвено предвид професионалната квалификация на вещото лице и липсата на данни за заинтересованост от изхода на делото. Вещото лице е отговорило точно и изчерпателно на всички поставени въпроси.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:
По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срок от лице с право и интерес от оспорване, което е адресат на утежняващ административен акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК и съобразно критериите по чл. 146 от АПК, съдът дължи проверка за законосъобразност на акта на всички основания, уредени в закона. В резултат на извършения съдебен контрол настоящият състав намира, че оспореният

АУПДВ е валиден административен акт, издаден от компетентен орган в писмена форма, но в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона. Налице са отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК.

По компетентността на органа:

В процесния случай актът за установяване на публично държавно вземане е издаден от министъра на земеделието, храните и горите, на основание чл. 38 ал. 1, във връзка с ал. 3 от ЗДП, по отношение на който изрично е предвидено приложението на АПК. Установеното с акта вземане е публично държавно вземане по аргумент от чл. 6 от ЗДП, във вр. чл. 38, ал. 4 от ЗДП, подлежащо на принудително изпълнение, доколкото актът представлява изпълнително основание по смисъла на чл. 165 от ДОПК, вр. с чл. 162, ал. 2, т. 6 от ДОПК.

Съгласно чл. 33, във връзка с чл. 8 и чл. 10 от Закона за държавните помощи, специалната компетентност по отношение на държавните помощи в областта на земеделието, развитието на селските райони, горското и ловното стопанство и рибарството е предоставена на министъра на земеделието, храните и горите (сега министър на земеделието и храните), вкл. правомощията на администратор на държавна помощ в изпълнение изискването на чл. 38, ал. 3 от ЗДП. На основание чл. 8, ал. 1 от ЗДП, ред. ДВ. бр. 85 от 24 октомври 2017 г., министърът на земеделието, храните и горите е органът, който осъществява наблюдението, прозрачността, координацията и взаимодействието с Европейската комисия в областта на държавните помощи и минималните помощи в областта на земеделието, развитието на селските райони, горското и ловното стопанство и рибарството, освен в случаите по чл. 7, ал. 2, т. 11. Съгласно чл. 33 от с.з. министърът на земеделието, храните и горите разработва мерки за минимални помощи и упражнява контрол за законосъобразното предоставяне на минимални помощи в съответствие с акт на Европейския съюз по прилагането на чл. 107 и 108 от Договора за функционирането на Европейския съюз за минималните помощи в областите на рибарството и производството на селскостопански продукти, посочени в приложение I от Договора за функционирането на Европейския съюз.

Предвид изложеното във връзка с приложимото право и с доказателствата по делото оспореният АУПДВ е издаден от компетентен орган в кръга на неговите правомощия.

Актът е издаден в предвидената в закона писмена форма, като съдържа необходимите реквизити, визирани в нормата на чл. 59, ал. 2 от АПК, включително фактически и правни основания за издаването му.

Спазена е процедурата за издаване на акта, регламентирана в глава Пета, раздел I от АПК – Издаване на ИАА. Жалбоподателят е уведомен за открито производство по издаване на процесния акт, което е получено лично от пълномощника му, и е депозирал възражения срещу констатациите на органа, изложени в уведомителното писмо.

Относно погасителната давност:

Съобразно разясненията на СЕС по т. 46 от решението по дело C-627/18, когато дадена помощ е приведена в действие без предварително уведомление до Комисията (както е в настоящия случай), тя е неправомерна по силата на член 108, § 3 ДФЕС и получателят на помощта не може да има

към този момент оправдани правни очаквания относно нейното правомерно отпускане (в този смисъл и решение на СЕС от 19 март 2015 г. по дело C-672/13, т. 77, както и решение на СЕС от 5 март 2019 г. по дело C-349/17, т. 98). Според т. 50 от решението на СЕС по дело C-627/18, в рамките на 10-годишния давностен срок по член 17, параграф 1 от Регламент 2015/1589 Комисията винаги може да поиска възстановяване на неправомерна помощ, при това независимо от евентуалното изтичане на приложимия в националното законодателство давностен срок (в същия смисъл и решение на СЕС от 5 март 2019 г. по дело C-349/17, т. 114). Поради това принципът на правна сигурност, който давностните срокове имат за цел да гарантират, не може да бъде пречка за възстановяването на обявена за несъвместима с вътрешния пазар помощ (т. 60 от решението на СЕС по дело C-627/18).

Решението на Европейската комисия е издадено в рамките на 10-годишния давностен срок по чл. 15 от приложимия по време Регламент (ЕО) № 659/99, като от приетите по делото доказателства се установява, че компетентният национален орган е забавил изпълнението на посоченото решение. Въз основа на това и при съобразяване на решение на СЕС по дело C-627/18, според което чл. 16, пар. 2 и пар. 3 от Регламент 2015/1589 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат прилагане на национален давностен срок към възстановяването на помощ, когато този срок е изтекъл още преди приемането на решението на ЕК, или когато този срок е изтекъл поради закъснение на националните органи при изпълнение на това решение, съответно е постановено, че давностните срокове, предвидени в ДОПК, не следва да се прилагат.

Съгласно чл. 17, параграф 2 от Регламент 2015/1589 /т.нар. процедурен регламент/, касаещ възстановяването на помощ, Комисията разполага с давностен срок от десет години, за да поиска възстановяване на неправомерната помощ. Този давностен срок започва да тече в деня, в който неправомерната помощ е предоставена на получателя, било като индивидуална помощ или в рамките на схема за помощ. Съгласно новелата на чл. 17, параграф 1 от Регламент /ЕС/ 2015/1589 на Съвета давностният срок е 10 /десет/ години, който започва да тече от датата на предоставяне на помощта, но веднъж започнал да тече, може да се прекъсва от всяко действие на Комисията. В настоящия случай, давността се счита за прекъсната по отношение на страната по сделката за замяна от момента на откриване на процедурата срещу България, предвидена в чл. 108, параграф от Договора за функциониране на Европейския съюз с Решение от 29.06.2011 г., публикувано в официалния вестник на ЕС ОВ С 273 от 16.09.2011 г. Отделно от това, всяко последващо действие, каквото представлява искане за информация от Комисията до съответната държава-членка, прекъсва давностния срок, който започва да тече отначало /в този смисъл Решение на Съда от 2018 г., ANGED, C-233/16/. Този самостоятелен период се определя като времетраене от 10 години, в който срок Комисията осъществява правомощието си съобразно нейната компетентност по чл. 16, параграф 1 от процедурния регламент да разпорежда възстановяване на помощта, като постановяване на отрицателно решение с диспозитив за разпореждане може да се упражни именно в този десетгодишен давностен срок, който срок важи единствено спрямо

правомощието на Комисията за възстановяване на помощта. Изрично в Решение от 30.04.2020 г. по дело C-627/18 на Съда на ЕС по преюдициално запитване от Административен съд на П. се посочва в диспозитива на решението, че предвиденият десетгодишен срок за упражняване на правомощията на Комисията в областта на възстановяване на помощи се прилага единствено в отношенията между Комисията и държавата членка-адресат на решението.

Вторият период се разграничава, съгласно разпоредбата на чл. 16, параграф 3 от Регламент 2015/1589, от момента на постановяване на отрицателно решение от Комисията, като възниква задължение на държавата членка за възстановяване на помощта и започва втората фаза по изпълнение на решението, което е обвързано с идентифициране на бенефициера, касаещ възстановяването на помощ и прилагане на методиката, когато са взети отрицателни решения в случаи на неправомерна помощ. Следва изрично да се отбележи, че при условие на постановено отрицателно решение на Комисията ролята на националните органи се ограничава до това да приведат в изпълнение решението за възстановяване, като прилагането на национални разпоредби не трябва да противоречи на принципа на ефективност, поради което национална разпоредба, която пречи на националния съд или национален орган да приложи всички последици от нарушението на чл. 108, параграф 3, трето изречение то ДФЕС, трябва да се счита за несъвместима с принципа на ефективност /в този смисъл Решение от 05 март 2019, Eesti Pagar, C-349/17, EU:C:2019:172/.

Съгласно чл. 288 от Договора за функциониране на ЕС решенията са задължителни в своята цялост за онези, до които са адресирани. Следователно държавата-членка, адресат на решението, е длъжна да го изпълни. Комисията не изисква събиране на държавна помощ само при наличие на изключителни обстоятелства, които „обосновават „абсолютна невъзможност за събиране“. Съда на Европейския съюз тълкува ограничително абсолютната невъзможност за събиране. В този смисъл държавата-членка не може да се позовава на невъзможност за събиране, дължащи се на изисквания на националното законодателство, каквито са изтекли национални давностни срокове, както се посочва в Известие на ЕК относно 2.4.1.4, съображение 51 събиране на неправомерна помощ /2019/C 247/01/ и подкрепено от практиката на Съда на Европейската общност (СЕС) - Решение на Съда от 20 март 1997, Land Rheinland-Pfalz/A. D., C-24/95, ECLI:EU:C:1997:163. Следователно абсолютната десетгодишна давност по реда на чл. 171, ал. 2 от ДОПК е неприложима от националната юрисдикция, поради това че не допуска възстановяване на помощта и засяга принципа на ефективност на решението на ЕК, следователно противоречи на правото на ЕС.

В настоящия случай решението на ЕК е прието преди изтичане на 10 години от получаване на помощта (2014 г.) по договора за замяна (2009 г.), като наред с това е довело до нейното прекъсване, след което започва да тече нова 10-годишна давност.

На следващо място, задължението на Албена Голф Инвест ООД е установено едва с процесния АУПДВ, поради което давността за изпълнението му

започва да тече от издаване на акта, а не от датата на предоставяне на помощта.

По изложените съображения възражението за изтекли преклузивни срокове за откриване на производство по възстановяване на неправомерна държавна помощ е неоснователно и няма пречка такава да бъде проведено и завършено със съответния акт, разпореждащ възстановяване на неправомерно получените средства.

По приложението на материалния закон:

Принципите за предоставяне на държавните помощи са уредени в Договора за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС), който в чл. 107 предвижда, че, освен когато е предвидено друго в Договорите, всяка помощ, предоставена от държава-членка или чрез ресурси на държава-членка, под каквато и да е форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите-членки, е несъвместима с вътрешния пазар.

От друга страна, мерките, които могат да бъдат предприети за отстраняване на ефекта от неправомерно предоставена държавна помощ, несъвместима с вътрешния пазар, са нормативно установени в Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО, приложим към момента на издаване на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 05.09.2014 г. Според чл. 14, § 1 и § 3 Регламент (ЕО) № 659/1999, когато са взети отрицателни решения в случаи с неправомерна помощ, Комисията решава съответната държава-членка да вземе всички необходими мерки за възстановяване на помощта от получателя, като възстановяването се извършва незабавно и в съответствие с процедурите по националното законодателство на съответната държава-членка, при условие че те позволяват незабавното и ефективно изпълнение на решението на Комисията.

Предвид гореизложената правна уредба европейското право задължава ЕК да проучи всяка информация достигнала до нея за наличието на недопустима държавна помощ, какъвто е процесният случай, доколкото производството пред ЕК е образувано по сигнал за нарушение на задължението за нотификация. В хода на това проучване ЕК може да изиска информация от държавата-членка, за която се твърди, че е предоставила тази помощ. Когато установява недопустима държавна помощ, ЕК задължава държавата-членка да предприеме всички необходими мерки, за да иззме от бенефициера тази помощ. Изцяло в правомощието на държавата-членка е да определи в националното си законодателство норми, уреждащи начина и реда за възстановяване на помощта.

В тази връзка и в изпълнение на горната правна уредба е приет Закона за държавните помощи, който е специалният закон, уреждащ условията и реда за възстановяване на неправомерна и несъвместима държавна помощ /арг. чл. 1, т. 5 от ЗДП/. Регламент (ЕО) № 659/1999 и ЗДП предвиждат, че решението на Европейската комисия за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ подлежи пряко на принудително изпълнение

по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, освен в следните случаи: 1. изпълнението му бъде спряно от Съда на Европейския съюз в рамките на процедурата по обжалване на решението на Европейската комисия, или 2. ако в решението на ЕК, не са индивидуализирани получателите на помощ и размерът на сумата, която трябва да се възстанови. В последния случай, какъвто е и настоящият, компетентният национален орган следва да издаде акт за установяване на публично държавно вземане. Процедурата за възстановяване на неправомерна и несъвместима държавна помощ е уредена в Глава VI от ЗДП, чл. 38. В хипотезата на чл. 38, ал. 1 и ал. 2 от ЗДП възстановяването е въз основа на решението на ЕК, когато същото сочи конкретен бенефициер и определя размера на вземането, подлежащо на възстановяване (главница и лихва). В хипотезата на чл. 38, ал. 3 от ЗДП - когато с решението на Европейската комисия не са индивидуализирани получателите на помощ и размерът на помощта, която трябва да се възстанови, администраторът на помощ издава акт за установяване на публично вземане по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата на чл. 38, ал. 4 от ЗДП установява и специален ред за изпълнение на издадения ИАА по чл. 38, ал. 3 - от органите на Националната агенция по приходите по реда на ДОПК.

Решението на ЕК, доколкото представлява административен акт, който не индивидуализира бенефициер и размер на помощта, представлява материалноправна предпоставка за инициране на производството, но администраторът на помощ е компетентният национален орган, който дължи пълна проверка на фактическите и правни основания, обосноваващи издаването на ИАА - акт за установяване на публично държавно задължение в съответствие с приложимите европейски и национални материалноправни и процесуални норми и указанията на ЕК по отношение на конкретния частноправен субект, като изследва всички относими факти, съгласно указанията по диспозитива на Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 05.09.2014 г. Същевременно българската държава, в лицето на министъра на земеделието, храните и горите, следва да извърши проверките в рамките на установените от ЕК срокове в решението.

Съгласно приетото от Комисията с горепосоченото решение, „държавната помощ, отпусната на предприятия при сделките за замяна на горска земя държавна собственост срещу горска земя частна собственост в периода 1 януари 2007 г. - 27 януари 2009 г., неправомерно приведена в действие от Република България в нарушение на член 108, параграф 3 от Договора, е несъвместима с вътрешния пазар“ – чл. 1 от диспозитива.

На основание чл. 4 от същото решение:

1. Република България възстановява от бенефициерите несъвместимата помощ, предоставена при сделките за замяна, посочена в член 1.
2. Чрез дерогация от разпоредбите на параграф 1 по-горе, несъвместимата помощ може да бъде възстановена от бенефициерите чрез отмяна на сделките за замяна в случаите, когато не са извършени материални промени в засегнатите от сделката горски земи държавна и частна собственост след датата на тази сделка.
3. Сумите, които трябва да бъдат възстановени, включват лихви, начислени от

датата на предоставянето им на разположение на бенефициерите до действителното им възстановяване.

4. Лихвеният процент се изчислява с натрупване в съответствие с глава V от Регламент (ЕО) № 794/2004 и с Регламент (ЕО) № 271/2008.

5. Република България отменя всички неизплатени плащания на помощ, предоставена в контекста на сделките за замяна и посочена в член 1, считано от датата на приемане на настоящото решение.

За да се приведе в изпълнение решението на Комисията, националният орган следва да установи следните обстоятелства: сделките за замяна са осъществени от Република България по време на разглеждания период; представляват държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 от Договора; другата страна по съответната сделка е предприятие по смисъла на тази разпоредба; административните цени, използвани за тази сделка, не са отразявали пазарните цени; и не са изпълнени условията за помощта de minimis, определени в Регламент (ЕС) № 1407/2013.

Процесният договор за замяна попада в периода, обхванат от влязлото в сила Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 05.09.2014 г. относно схема за помощ № SA.26212 (2011/C) (ex 2011/NN - ex CP 176/A/08) и SA.26217 (2011/C) (ex 2011/NN - ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при замените на горска земя, тъй като е сключен на 26.01.2009 г. Съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че процесната сделка не попада в обхвата на решение (ЕС) 2015/456 на Комисията от 5 септември 2014 година относно схема за помощ № SA.26212 (11 /C) (ex 11/NN - ex CP 176/A/08) и SA.26217 (11/C) (ex 11 /NN - ex CP 176/B/08), тъй като била вписана в имотния регистър след 27.01.2009 г., който бележи края на обхвата на това решение. Противно на твърденията в жалбата и писмените бележки на жалбоподателя вписването на сделката няма конститутивно действие, т.е. трансплативният ѝ ефект не е обвързан с вписването. Фактическият състав е завършен със сключването ѝ под формата на нотариален акт (в случаите по които страна е държавата - с проста писмена форма), а вписването има ефект само на противопоставимост спрямо всички последващи приобретатели, по аргумент от разпоредбата на чл. 113 от ЗС. Следователно, не се споделят доводите на жалбоподателя, че процесната сделка излиза извън обхвата на Решение (ЕС) 2015/456 на Комисията от 5 септември 2014 година относно схема за помощ № SA.26212 (11 /C) (ex 11/NN - ex CP 176/A/08) и SA.26217 (11/C) (ex 11 /NN - ex CP 176/B/08), доколкото тя е с дата 26.01.2009 г., тоест преди 27.01.2009 г.

В решението на ЕК не са индивидуализирани получателите на помощта и размерът на помощта, която трябва да се възстанови, поради което в случая от администратора на помощта следва да бъде разгледан и предварителният въпрос дали потенциалните бенефициери на сделките за замяна са предприятия по смисъла на чл. 107, § 1 от Договора, тъй като според разпоредбата правилата за държавни помощи се прилагат, само когато бенефициерът е предприятие. Съгласно съображение (126) от решението на ЕК, Съдът на ЕС определя понятието „предприятие“ за целите на чл. 107, § 1 от Договора като субект, упражняващ стопанска дейност, независимо от правния му статут и начина му на финансиране. В съображение (127) от

решението е отбелязано, че определени бенефициери на оспорваните сделки за замяна не са извършвали стопанска дейност със заменената земя през разглеждания период и понастоящем не извършват такава дейност, поради което тези бенефициери не могат да се считат за „предприятия“ по смисъла на чл.107, §1 от Договора.

При съобразяване съответствието на акта с материалноправните разпоредби следва да бъде взето предвид и приетото от СЕС с решение от 19.10.2023 г. по дело C-325/2022. Съгласно т. 1 от диспозитива на същото, Решение (ЕС) 2015/456 на Комисията от 5 септември 2014 година относно схема за помощ № SA.26212 (11/C) (ex 11/NN - ex CP 176/A/08) и SA.26217 (11/C) (ex 11/NN - ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при замените на горска земя, трябва да се тълкува в следния смисъл: не може да се приеме, че само лицата, които са придобили поземлени имоти чрез засегнатите от това решение сделки за замяна на горски земи и които използват тези поземлени имоти за целите на икономическа дейност, трябва да се разглеждат като предприятия бенефициери на държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.

Съгласно т. 2 от диспозитива на същото решение, член 107, параграф 1 ДФЕС и член 16, параграф 3 от Регламент (ЕС) 2015/1589 на Съвета от 13 юли 2015 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 108 ДФЕС трябва да се тълкуват в следния смисъл: допуска се критериите, позволяващи да се определи размерът на държавна помощ, получена при придобиването на поземлени имоти чрез замяна на горски земи, да се основават на осреднените цени от вписаните сделки с поземлени имоти, притежаващи подобни характеристики като оценяваните и намиращи се в близост до тях, по които сделки поне една от страните е търговец и които са сключени в рамките на 12 месеца преди оценката, при условие че прилагането на такива критерии е съвместимо с решението на Комисията за възстановяването на помощта и те позволяват да се определи пазарната стойност на тези земи към момента на сделката за замяна.

Във връзка с горното относно твърдението, че жалбоподателят покрива изискванията за „предприятие“ по смисъла на член 107, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз, съдът намира следното: В мотивите на АУПДВ е посочено, че предприятията се определят като субекти, извършващи стопанска дейност независимо от правния им статут и начина им на финансиране. Сочи се, че единственият относим критерий в случая е дали субектът извършва стопанска дейност, като стопанска е всяка дейност, която се състои в предлагане на стоки или услуги на даден пазар.

В настоящия случай страна по договора за замяна е търговско дружество (Екобалкани - България ООД), което по дефиниция е търговец и извършва търговски сделки по занятие. Посоченото дружество е праводател на Албена Голф Инвест ООД по отношение на част от имотите държавна собственост - предмет на замяната, чрез апортирането им в последното дружество. Същото отново е търговец по дефиниция, тъй като е търговско дружество и съгласно обявената си дейност извършва по занятие сделки с недвижими имоти (покупко-продажба на недвижими имоти, управление и стопанисване на недвижими имоти) и инвестиции в голф-туризъм.

Съгласно приетото от СЕС с т. 1 от решение от 19.10.2023 г. по дело С-325/2022. не може да се приеме, че само лицата, които са придобили поземлени имоти чрез засегнатите от това решение сделки за замяна на горски земи и които използват тези поземлени имоти за целите на икономическа дейност, трябва да се разглеждат като предприятия бенефициери на държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС. Следователно, не е необходимо за извода дали едно лице е предприятие, конкретните имоти, които са били предмет на замяната, да са използвани в икономическата му дейност. В тази връзка не е необходимо да се доказва това обстоятелство в процеса на издаване на акта или в настоящото съдебно производство. Достатъчно е лицето да представлява предприятие.

В съображение (142) от решението, Комисията изрично е отбелязала, че понятието „предприятие“ в член 107, параграф 1 от Договора е обективно понятие, така че въпросът дали предприятията предлагат стоки и услуги на даден пазар и по този начин се конкурират с други предприятия и участват в търговията в рамките на Съюза, трябва да се определи с оглед на дейностите, действително извършвани от тези предприятия, а не дали са спазени определени национални правни формалности. В тази връзка може да бъде направен извод, че единствено констатацията, че бенефициерът е търговец не е достатъчна, за да бъде прието за изпълнено условието да представлява той предприятие в този тесен смисъл, който влага Комисията в него. В този смисъл следва да се докаже, че субектът е предлагал стоки или услуги на конкретния пазар, във връзка с което и в резултат от полученото неправомерно предимство е нарушена конкуренцията. В оспорения АУПДВ липсват мотиви за такава преценка от страна на административния орган, което води до извод, че тези обстоятелства не са изследвани при издаване на акта, което обуславя неговата незаконосъобразност на процесуално основание. Това е така, тъй като органът има задължение съгласно чл. 35 от АПК да установи всички факти и да събере всички доказателства, относими към основанията за издаване на акта. Липсата на изложени в акта мотиви не може да бъде санирана чрез събиране на доказателства и установяване на релевантните за издаването му факти за първи път в съдебната фаза на производството. Едва при съдебното обжалване на акта се излагат мотиви, свързани с направена от Екобалкани – България ООД непарична вноска в капитала на Албена Голф Инвест ООД, за която се твърди, че покрива изискването за извършване на икономическа дейност, както и се представят доказателства за манифестирано инвестиционно намерение по отношение на процесния имот държавна собственост, който е придобит от дружеството в резултат на замяната. Задължението на съда е да извърши контрол за законосъобразност на оспорения административен акт въз основа на изложените в него мотиви, т.е. той не може да замести органа, излагайки мотиви вместо него.

Въпреки гореизложеното за пълнота на изложението настоящият състав намира за необходимо да направи анализ на твърденията на ответника. Съдът намира, че нереализирано инвестиционно намерение не се припокрива с извършване на икономическа дейност. От значение е реалното осъществяване на такава, като съществен елемент от характеристиката ѝ на

икономическа е да бъде извършвана с цел реализирането на печалба, което в настоящия случай не се установява. Поради това твърденията на органа, че подадено от дружеството заявление за промяна на предназначението на имота държавна собственост след замяната, с цел реализиране на инвестиционно намерение, представлява икономическа дейност не се споделят от съда. На следващо място, административният орган не е изследвал дали дружеството бенефициер е извършвало сделки като част от икономическата си дейност, въпреки че такова възражение е направено пред него. По отношение на извършения апорт на част от процесния имот в капитала на Албена Голф Инвест ООД отново не може да се направи категоричен извод, че представлява елемент от икономическа дейност, доколкото тази сделка се свързва като последица с придобиване на дялове в търговско дружество и сама по себе си не представлява дейност по предлагане на стоки и услуги, каквото е изискването на горецитираната дефиниция за предприятие. Апортът или непаричната вноска в капиталово дружество представлява особен вид отчуждаване на вещь с транслативен ефект. Дружеството, в което е направена непаричната вноска, придобива собствеността на деривативно основание /виж решение № 20 от 04.06.2012 г. по т.д. № 1084/2010 г. на първо ТО на ВКС/. От изложеното следва, че апортът е отчуждителна сделка с редица особености, която не представлява търговска продажба. Срещу непаричната си вноска акционерът придобива акции с право на глас, право на дивидент, право на ликвидационен дял при ликвидация според данните от търговския регистър, но не получава цена на продадена от него стока. В този смисъл са изложените мотиви в Решение № 11382 от 10.11.2021 г. по адм. дело № 3436 от 2021 г. на ВАС. Изложеното е в противоречие с извода на органа за извършване на икономическа дейност от дружеството жалбоподател в случая. Отделно от това, не е изследвано и дали праводателят Екобалкани – България ООД отговаря на това условие.

С оглед на изложеното не е налице първата от изискуемите предпоставки на дефиницията за неправомерна държавна помощ, която е и определяща субектния обхват на посоченото решение на ЕК. Следователно, при липсата ѝ по отношение на този субект не следва да се прилага разписаната в него процедура за възстановяване на получена неправомерна държавна помощ.

На следващо място, за пълнота и предвид спорния между страните въпрос относно факта на получаване на неправомерна държавна помощ, съдът намира за необходимо да разгледа това обстоятелство с оглед събраните по делото материали.

Съгласно съображение 176 и 180, таблица 5, т. 2 и чл. 6, б. „г“ от Решението на ЕК, българските органи са длъжни да извършат оценка на пазарните цени на заменените парцели към момента на сключване на сделката с помощта на независим експерт, който е квалифициран да извършва такива оценки и е избран в открита публична тръжна процедура, която българското законодателство предвижда, и да е одобрен от ЕК.

Съгласно съображение 173 на Решението на ЕК несъвместимо икономическо предимство възниква при положителен резултат в случаите, при които парцел земя държавна собственост с по-висока административна стойност е бил заменен срещу парцел земя частна собственост с по-ниска административна

стойност.

Понятието за помощ включва не само позитивни престации на субсидии, заеми или капиталово участие в предприятия, но и други видове намеса, облекчаваща тежестите, които натоварват бюджета на едно предприятие и които без да са субсидии, имат същото естество и последици. В този смисъл замяната на земи, публична собственост, на цена, която не съответства на пазарната цена, представлява държавна помощ, като в тези случаи за пазарна цена се прилага цената, която частен инвеститор определя в нормални условия на конкуренция. В съображение (147) се посочва, че използването на административни цени е довело до системно завишаване на цената на съответната горска земя в сравнение с пазарните цени, докато по отношение на държавната горска земя ситуацията не е така еднозначна, тъй като са налице и двата случая – на завишаване и понижаване.

От съществено значение за размера на държавната помощ, подлежаща на възстановяване, е определяне на размера на реалните пазарни цени на заменените имоти. При определянето им следва изцяло да бъде отразена икономическата стойност на тези земи към момента на замяната - съображение 174 от решението на ЕК. В съображение 175 Комисията изрично е отбелязала, че българските органи притежават информация и за пазарните цени на всички парцели, засегнати от сделки към момента на замяната съгласно електронна таблица, изпратена на 21 януари 2014 г. в становище 2014/032997. В оспорения акт липсват мотиви и по делото не са налице данни информацията за пазарните цени, предоставена на ЕС в посоченото становище, да е използвана за определяне размера на помощта съобразно методиката/формулата за определяне размера на помощта, посочена в съображение 173 от решението на ЕК, респективно мотиви за причините, поради които е неприложима. В съображение 176 е посочено, че този начин на определяне на пазарните цени (чрез експертна оценка) се използва, когато българските органи могат да изразят основателни съмнения, че тази методика не може да бъде приложена или води до сума, която явно не отразява адекватно сумата, получена от бенефициера. Поставено е изискване оценката да бъде извършена от независим експерт, определен след тръжна процедура, който да бъде одобрен от Комисията и от РБ (съображение 176).

В случая не са спазени изискванията на чл. 38, ал. 9 и 10 ЗДП за определяне на пазарните оценки на имотите и съответно на размера на държавната помощ, подлежаща на възстановяване. В АУПДВ административният орган е определил пазарните цени на имотите съгласно чл. 37, ал. 1, т. 2 ЗДП - чрез експертна оценка, извършена от А. ЕООД, избран за оценител по реда на Закона за обществените поръчки. В чл. 38, ал. 9 и 10 от ЗДП е предвидено, че оценката се изготвя от правоспособен независим оценител, регистриран по Закона за независимите оценители (ЗНО), който не е в трудово или служебно правоотношение с възложителя и не е свързано лице по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ДОПК с получателя на помощта и се възлага и приема от администратора на помощ съобразно определените в решението на Европейската комисия условия и срок. В случая по делото е установено, че оценката не е възложена от администратора на помощта - министъра на земеделието, храните и горите, а от Изпълнителна агенция по горите.

Възлагането на оценка от субект, различен от администратора на помощта, която да се ползва като информация по чл. 38, ал. 7, т. 1 ЗДП, е в противоречие с правилата на чл. 38, ал. 7, т. 2 и ал. 10 ЗДП, предвиждащи оценката да се възлага и приема от администратора на помощта при условията и в срока по решението на ЕК.

В случая пазарните оценки на държавните и частните имоти не са изготвени от независими експерти в изпълнение на изискването на съображение 176 от решението на ЕК. От данните в Търговския регистър се установява, че едноличен собственик на капитала на А. ЕООД е Министерство на земеделието и храните, считано от 23.04.2010 г., а от 26.02.2009 г. - Държавна агенция по горите. Тъй като администраторът на помощта – МЗХГ, е собственик на капитала на дружеството, извършило оценката на имотите, се обосновава извод, че администраторът и оценителят са свързани лица по смисъла на §1, т. 3, б. „м“ от Допълнителните разпоредби на ДОПК, което поставя под съмнение независимостта на оценителя. Налага се извод, че възлагането и изготвянето на пазарните оценки на имотите частна и държавна собственост в случая е в нарушение на принципите за независимост и обективност по чл. 4 от ЗНО. В този смисъл е и решение № 3163/15.03.2024 г. на Върховния административен съд по адм. дело № 7426/2022 г., както и цитираната в него съдебна практика по други аналогични случаи.

Не променя този извод уведомяването на ЕК за избора на А. ЕООД за изпълнител на обществената поръчка, както и за двамата експерти, които ще извършат оценката, както и одобрението на комисията, че предложеният подбор отговаря на критериите за наемане на независими и достатъчно квалифицирани експерти, които преди това не са участвали в сделките за замени на горски имоти, предмет на решението за възстановяване. Одобрението от ЕК не дерогира предварително установените изисквания, на които следва да отговаря извършената оценка на имотите като част от процедурата по определяне дали е налице подлежаща на възстановяване неправомерна държавна помощ, както и нейния размер.

Тъй като специално за целите на чл. 38, ал. 7, т. 2 ЗДП няма нормативно регламентирана методика, то съгласно посоченото решение на СЕС не е необходимо задължително административният орган в административното производство да разработи и одобри такава методика. Няма пречка например да се използва регламентацията в Наредбата за оценка на поземлени имоти в горските територии, приложима за сделките с поземлени имоти в горските територии, които са държавна и общинска собственост, и за определяне на цени на поземлени имоти в горски територии, за които нормативен акт изисква оценка и в закон не са определени други условия и ред за изготвяне на оценката (чл. 1, т. 1 и т. 6) или друга методика, регламентирана в друг нормативен акт, но със съответните корекции, така че да се получи цена, която е възможно най-близка до пазарната стойност към датата на договора за замяна. Следва да бъде спазено обаче изискването оценките да са извършени от независими експерти, което в случая не е изпълнено. Последното опорочава извода на органа за наличие на неправомерна държавна помощ, съответно недоказано остава основанието за издаване на АУПДВ. Същият се явява издаден в нарушение на

административнопроцесуалните правила, което има директно влияние върху преценката за материална законосъобразност на акта.

Видно от изготвената оценка на А. ЕООД, в случая пазарната цена на държавния горски имот е 1 714 867,80 лева при административна цена от 905 793 лв., а пазарната цена на частните горски имоти е общо в размер на 229 475,18 лева, при административна цена - 1 057 484,06 лв. Прилагането на тези административни и пазарни цени по формулата в Решението на ЕК е обосновало извод за наличие на икономическо предимство в полза на Албена Голф Инвест ООД.

Този извод обаче е необоснован и неподкрепен с годни доказателства, доколкото конкретният размер на пазарните цени на имотите е определен в резултат от опорочена процедура по изготвяне на пазарна оценка предвид свързаността на оценителя с администратора на помощта - министъра на земеделието, храните и горите.

Поради изложеното недоказан е останал изводът на органа, че в полза на жалбоподателя е предоставена неправомерна държавна помощ в резултат от извършената замяна на недвижими имоти, представляващи парцели от горския фонд.

Всичко гореизложено води до извод, че оспореният акт е незаконосъобразен като противоречащ на материалноправни разпоредби от правото на ЕС, конкретно на чл. 107, пар. 1 от ДФЕС, издаден при допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи процедурата по изготвяне на пазарни оценки на имотите, предмет на процесната замяна, съответно за определяне наличието и размера на неправомерно получена държавна помощ. Наред с това същият е в противоречие с целта на закона, доколкото при липсата на горепосочените изисквания изпълнението му би довело не до възстановяване на положението преди неправомерното разместване на блага, а до неоснователно обогатяване на държавата – основание за отмяна по чл. 146, т. 5 от АПК.

Предвид констатираните по-горе основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК, съдът следва да отмени обжалвания АУПДВ. Административната преписка следва да бъде върната на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящото съдебно решение, тъй като решението на ЕК задължително следва да се изпълни /чл. 14 пар. 3 Регламент (ЕО) № 659/1999, съответно чл. 16 пар. 3 ДФЕС изисква националните разпоредби да гарантират възстановяването на помощта в пълен размер/. Национална разпоредба, която пречи на националния съд да приложи всички правни последици от нарушението на чл. 108, пар. 3 ДФЕС, трябва да се разглежда като несъвместима с принципа на ефективност. Макар възстановяването на неправомерна държавната помощ да се извършва съгласно разпоредбите на националното право, чл. 108, пар. 3 ДФЕС изисква националните разпоредби да гарантират възстановяването ѝ в пълен размер, вкл. лихви за целия период на ползването ѝ (виж решение на СЕС от 5 март 2019 г. по дело С-349/17, т. 139, т. 140, т. 141, както и съображение 168 от решението на ЕК). В този смисъл е и решение № 11382 от 10.11.2021 г. по адм. дело № 3436/2021 г. на ВАС.

Предвид този изход на спора съдът намира за основателна своевременно заявената претенция за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя по представен списък, както следва: 50 лева – внесена държавна такса, 20 232 лева заплатено по банков път адвокатско възнаграждение, 500 лева – депозити за възнаграждение на вещо лице за СОЕ, общо 20 782,00 лв. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, направено от ответника, е неоснователно, доколкото заплатеното такова е под минималното, определено по реда на чл. 7, ал. 2, т. 7 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в приложимата ѝ редакция ДВ, бр. 88 от 2022 г./, загл. изм. на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа с ДВ, бр. 14 от 2025 г., както и с оглед на правната и фактическа сложност на делото, проведените съдебни заседания и продължителността на съдебния процес.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 16 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Албена Голф Инвест ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н В., Средна гора № 102, ап. 1, Акт за установяване па публично държавно вземане № РД05-29/13.03.2020 г. на министъра на земеделието, храните и горите, с който е установено публично държавно вземане, представляващо подлежаща на възстановяване несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ в размер на 2 443 468,66 лв., от които 1 637 084 лв. главница и 806 384,66 лв. лихва.

ИЗПРАЩА делото като преписка на министъра на земеделието и храните на Република България за предприемането на действия по изпълнение на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 05.09.2014 г., относно схема за помощ № SA. 26212 (2011/C) (ex 2011/NN - ex CP 176/A/08) и SA. 26217 (2011/C) (ex 2011/NN - ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при замените на горска земя, по отношение на Албена Голф Инвест ООД, ЕИК[ЕИК], при съобразяване и спазване на указанията, дадени в мотивите на съдебното решение.

ОСЪЖДА Министерство на земеделието и храните да заплати на Албена Голф Инвест ООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 20 782,00 /двадесет хиляди седемстотин осемдесет и два/ лева, представляваща съдебни разноски в производството.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: